

Jubilate
1Pet3,1-7
21.4.2024

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Klamná je líbeznost, pomíjivá krása; žena, jež se bojí Hospodina, dojde chvály.
Dejte jí z ovoce jejich rukou, ať ji chválí v branách její činy!

Píseň: Šly z rána ke hrobu 238

Čtení: Př3,19-35

Píseň: 540

Kázání: 1Pet3,1-7

Při čtení těchto napomenutí mě trochu mrazí. Vztahy v rodinách, muže a ženy, otce a děti, matky a děti jsou v současnosti někde úplně jinde. Rodina již není ekonomickou jednotkou.

Politika rodinná se vlastně již nekoná. I zákon na ochranu rodiny byl zrušen. Heslo „rodina je základ státu“ je dávno pasé. Každý v rodině se stal samostatnou jednotkou nezávislou na ostatních.

Nechci hořekovat. Nechci říkat, jak to bývalo a jak to je, ani jak to bude. Chtěla bych se poctivě zamyslet nad tím, zda tyto verše, které jsme přečetli, mají co říct i nám.

Stejně i vy ženy podřizujte se svým mužům. Tedy doslova vlastním mužům. Nehlásá se tu všeobecná poslušnost žen vůči mužům. Abychom trochu navázali na předešlý oddíl, měli bychom si jej připomenout.

Pisatel listu pokračuje ve výčtu povzbuzení pro členy sborů. Nejde o všeobecnou morálku starověku. To, co pisatel píše, se vztahuje pouze na uvěřivší členy křesťanských sborů. Nejde o všeobecnou morálku. Církev není ta, která by si měla osobovat právo vyměřovat všem lidem morální zásady.

V předešlých kapitolách pisateli šlo o to, aby se v křesťanských sborech žilo dobře. Pisatelovi leželo na srdci i to, jak mají křesťané žít se společností. Křesťan není zahleděn jen sám do sebe. Krom života ve sboru a se sborem žije i ve světě a se světem, žije v rodině a s rodinou.

Tyto vztahy nemusí být vždy harmonické. Co v těchto vztazích má převládat je úcta-bázeň před Bohem. A všimněme si, nejde o katalog ctností, ale o vztah k Bohu, ze kterého vyvěrá vztah k lidem.

Jako by pisatel říkal: nejde svědčit o Bohu a Ježíši Kristu, a přitom si nevážit toho, co pro nás Bůh vykonal. Nejde žít s Bohem a Ježíšem Kristem, a přitom nežít s lidmi a pro lidi. Nejde zvěstovat evangelium slovy a přitom žít tak, jako by tato slova patřila druhým, ale mě se netýkala.

Když čteme dál, zjistíme, že tak jako dnes i v době pisatele tohoto textu byla smíšená manželství. Jeden z partnerů nebyl členem křesťanské obce, dokonce neuvěřil. Podřízenost se tedy netýká všeobecné podřízenosti. Věřící nemá důvod nectít svého nevěřícího partnera. Není o nic horší ani lepší než věřící.

Může je [tedy žena] beze slov získat [muže] svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží. Co si pod tím představit? Jako by pisatel popíral konstatování, že víra je darem, nikoli viděním. Jako by pisatel popíral, že víra roste ze slov. Lze vůbec víru vidět? Lze vidět náš vztah k Bohu tak, abychom lidi přesvědčili o tom, že máme Boha v úctě?

Pravděpodobně jde, i když to není zaručené. Jde na našem vztahování k lidem i věcem promítat a zobrazovat vztah k Bohu? To je to, co je totiž vidět na první pohled. A jak říká klasik: Ústa snesou sladké, hořké, studené a horké. Slova se někdy dovedou okolo člověka ovíjet jako had v ráji.

Pojďme dál. *Pro vás se nehodí vnější ozdoba...* Toto napomenutí někdy vedlo k tomu, že ženy na sebe upozorňovaly nikoli svou krásou, ale přímo vzhledem, který budil svou šedostí a ošuntělostí pozornost. I Sára i Ráchel byly krásné a o nevěstách v Bibli se píše, že jsou vyzdobené. I nevěsta církev se má přichystat a vyzdobit pro svého ženicha Beránka. Místo spekulování o tom, jestli se upravovat a strojit, šetřeme energií, kterou bychom mohli využít k slávě Boží.

Pisatel v našem oddílu se zmiňuje o Sáře a dalších ženách. I já tak učinila, ale. Přepisuje pisatel dějiny a dělá ze starozákonních žen vždy kladné hrdinky? Domnívám se, že nikoli. Každý z nás ví, kolikrát Sára nejen odporovala Bohu, ale i svému muži. Jak se smála, když uslyšela o narození syna. Co je však na těchto ženách podstatné, nejsou jejich poklesky, ale jejich víra a úcta k Bohu. Jejich vyjití ze sebe na cestu za zaslíbením. Věřím, že i nám naše poklesky, reptání, nevěrnosti nakonec budou přikryty milosrdenstvím toho, jehož jsme si zamilovali, a jemuž patří všechna čest a chvála.

Konečně muži, konečně i jim se dostalo napomenutí. Nejen ženy mají poslouchat, ale muži mají mít pro ženy porozumění, mají mít své ženy v úctě. Pro starověkého muže převratná zpráva. Úcta a porozumění pramení z vědomí rovnosti při daru, který jsme všichni dostali. Jsme totiž dědici života. Nejde zde jen o plození, ale především o dar života, který jsme obdrželi díky Ježíši Kristu.

Nakonec pak... tak končí povzbuzení a napomenutí pisatelovo ohledně vztahů v rodině. Toto napomenutí patří všem. Mužům, ženám, členům obce.

... Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, neoplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte.

Nakonec napomenutí mužům i ženám. Soužití v manželství se neřídí zákonem práva, ale vzájemností. Nakonec výzva k žehnání. Možná, že si řeknete, to přece dělá Bůh. Ano, Bůh je nanejvýš požehnaný, ale my toto požehnání máme zvěstovat nejen jedni druhým, ale především v našich rodinách, žehnat těm nejbližším, protože i oni potřebují slyšet naše žehnání.

Pane, dej, ať žehnám lidem bez rozdílu. Jako jsi žehnal ty nám, Ježíši Kriste.
Amen.

Píseň: 560

Poslání:

Buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní,
neoplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte.

Požehnání:

Pokoj bratřím i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista.
Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista.

Píseň: 706